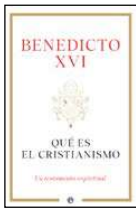

LLIBRES

Què és el cristianisme. Un testament espiritual,

de Benet XVI. Aquest llibre de 264 pàgines, editat per La Esfera de los Libros, és un recopilatori dels assaigs, cartes i discursos que el papa emèrit, Benet XVI, va escriure en els darrers anys del seu retir al monestir *Mater Ecclesiae*. Aquesta edició ha anat a càrrec del seu biògraf italià, Elio Guerriero, i del seu secretari personal, Georg Gänswein.

La volta almón del caputxi Joaquim M. de Llavanes,

de fra Valentí Serra.

Aquest llibre de 124 pàgines, editat pel Museu-Arxiu Vives i Tutó, ofereix una història gràfica sobre els llocs de la irradiació pastoral i de la projecció internacional assolida pel framenor caputxi Joaquim Vives i Tutó (1852-1923), fill de Sant Andreu de Llavanes. El text és de fra Valentí Serra de Manresa i les fotografies de l'activista cultural Joan Defavesa.

La imaginació simbòlica, de Gilbert Durand. Aquest llibre de 150 pàgines, editat per Fragmenta Editorial, apro-

REFLEXIONS D'ESTIU

10. Elogi de l'errada

N'hi ha que els costa *baixar del burro!* A l'Edat mitjana —s'emprava un llenguatge més culte— ho deien així: *Sostenella y no enmendalla*. I Confuci, que encara era més antic i més culte, ho expressava dient: «Cometre un error i no corregir-lo és un altre error». Ara bé, consolem-nos, ja que «*Errare humanum est*».

La primera cosa clara és que només s'equivoca qui busca, qui actua, qui es mou, qui es comunica. Actualment, buscant per internet no es pot arribar mai a trobar la veritat en cap camp del saber, la ciència, la política, o l'educació dels fills. Trobar la veritat o la resposta encertada demana una colla tal de condicions que fàcilment alguna ens pot fer equivocar el camí.

Trobar la veritat en qualsevol d'aquells camps demana habilitat, treball, intel·ligència, constància, i encara que pugui semblar-hi sobreria, humilitat. Únicament aquesta ens permetrà reconèixer i corregir l'error. Avui i en el nostre món, aquesta recerca de la veritat es mou en un context extraordinàriament competitiu on es posa en joc el prestigi, el poder o el diner, s'obliga a crear etapes, a arriscar seguretats, a ser poc exigents.

El fet que alguns dels grans invents o descobriments s'han fet gràcies a una errada o descuit, com és el cas de la penicil·lina, o l'arribada a les Amèriques, no ens permet justificar-les. Avui dia, sortosament, s'ha sabut reconèixer que només acceptant amb humilitat els errors podem anar trobant els bons resultats, cosa que ha pres forma en el mètode de l'assaig-error, partint per principi de l'inevitable error, per anar corregint la recerca.

En el món que descriu sant Pau: «Per això no tenen excusa, ja que, tot i conèixer Déu, no l'han glorificat ni li han donat gràcies tal com es mereix. Ben al contrari, s'han refiat de raonaments inútils, i el seu cor insensat s'ha omplert de foscor. Presumint de savis, s'han tornat necis... Han besconviat la veritat de Déu per la mentida» (*Rm 1,20-22.25*), estem cridats a testimoniar la veritat: «Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera» (*Jn 16,13*).

Oriol Xirinachs

Elogi d'allò que no en fem mai,
Ed. Claret. Barcelona, 2021

fundeix en la interpretació del símbol. Segons Durand (1921-2012), l'essència dialèctica del símbol es manifesta en molts plans i els examina en diàleg amb Freud, Jung, Cassirer, Lévi-Strauss i altres, per concloure que el símbol es desplega al llarg del progrés de la cultura humana.

CINEMA

De déus i homes, (2010), dirigida per Xavier Beauvois. Basada en una història real, vuit monjos cristians de l'orde de la Trapa viuen en un monestir de la regió del Mont Atlas, a Algèria. La comunitat manté una estreta relació de col·laboració i cooperació amb una població veïna musulmana. A principis de la dècada de 1990, grups

fonamentalistes islàmics inicien una sèrie d'accions armades contra el govern i la població algeriana. Davant d'aquesta situació, els monjos es trobaran davant el dilema entre quedar-se al monestir i romandre a prop de la població o traslladar-se a una zona més segura.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Jesús te espera cada domingo

Hace ya semanas que nos encontramos de pleno en el verano y en el tiempo litúrgico llamado tiempo ordinario. Puede parecer que durante estas semanas no celebramos nada relevante. Sin embargo, es precisamente en la vida de cada día en la que Cristo se hace presente y nos anima a conocerlo, a amarlo y a seguirlo.

Para los cristianos el día más importante de la semana es el domingo, el día del Señor. Es posible que muchos tengáis algunos días de vacaciones y salgáis de vuestros pueblos y ciudades. Aunque así sea, no olvidéis que Cristo nos espera cada domingo en la Eucaristía para compartir con nosotros su vida, su muerte y la alegría de su Resurrección.

Hoy quisiera compartir con vosotros algunos nombres con los que la tradición cristiana se ha referido a este día. Espero que nos ayuden a vivir con más intensidad y gozo la celebración del domingo.

Sabemos que los primeros cristianos relacionaron el domingo con la Resurrección de Jesús. Este día era para ellos la Pascua semanal, una pequeña Pascua. También nosotros tenemos la oportunidad, cada semana, de unirnos a Cristo y de irnos convirtiendo en personas resucitadas que sirvan con alegría a sus hermanos.

El domingo es denominado también el primer día de la semana. En el libro del Génesis podemos leer que, el primer día de la creación, Dios creó la luz (cf. *Gen 1,1-4*). Los cristianos, desde hace siglos, han relacionado la creación con la resurrección de Jesús. La Resurrección es una nueva creación hacia una nueva existencia, en la que Jesús es el primer resucitado. Aprovechemos esta fiesta para dar gracias a Dios por la belleza de la creación y para conocer más a Jesús. Él es la luz del mundo (cf. *Jn 8,12*). Que Él nos ayude a ser pequeñas lámparas que den claridad y calor a los más necesitados.

El papa san Juan Pablo II en su carta apostólica *Dies Domini* llama al domingo «día de alegría, descanso y solidaridad» (N. 55-73). Ciertamente es una fiesta alegre porque nos encontramos con Jesús resucitado. Cada domingo podemos ver realizadas las palabras que dijo el Señor antes de su Pasión: «Estaréis tristes, pero vuestra tristeza se convertirá en alegría» (*Jn 16,20*). Es un día de descanso en el que podemos disfrutar de la naturaleza y de la compañía de nuestros familiares y amigos. Y también, ya desde los inicios del cristianismo, es un día de solidaridad en el que recordamos a los más pobres y compartimos con ellos los dones que Dios nos ha dado. Es por ello, que el papa san Juan Pablo II dice que el domingo es una «gran escuela de caridad, de justicia y de paz» (*Dies Domini*, 73).

Queridos hermanos y hermanas, tal como dijeron hace siglos los mártires de Abitinia, sin el domingo no podemos vivir. Pidamos al Señor que esta fiesta semanal renueve nuestras fuerzas y nos convierta en testimonios del Reino de Dios.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM